

V Ý R O Č N Í
C E N Y
O S A

Můžeme si dovolit proměnu

TEXT: VERONIKA ONDEČKOVÁ

Pop-rapová trojice Poetika před třemi lety hitem Zkouším žít doslova ovládla sociální sítě i rádia. Od té doby se rozrostla o další dva členy, má za sebou úspěšné turné s Mirai či rapperem Lipem a k debutovému albu Trinity se chystá přidat další nahrávku. O tom, jaká je její pouť po výsluní české pop-music, jsme si povídali s klíčovým skladatelem projektu Danielem Hrdličkou, který byl nedávno oceněn OSA jako nejúspěšnější mladý autor populární hudby.

Danieli, od OSA jste převzal cenu v kategorii Nejúspěšnější mladý autor populární hudby. Překvapilo vás ocenění?

Mladý už se necítím dávno a úspěch je vždy relativní, takže ano, bylo to docela překvapení.

Předpokládám ale, že se skládání určitě nevěnujete krátce.

To ne, je mi třicet let a aktivně se skládání věnuji zhruba od patnácti, zkrátka od gymplu. Založili jsme tenkrát s kamarády první projekt a postupně se přidaly další.

Šlo o pouhý koníček, nebo jste už tenkrát snili o tom, že to dotáhnete na profesionální úroveň?

Na začátku to bylo bez ambicí, teprve později, když jsme se na Bandzone potkali s Edou, naším rapperem, začali předskakovat větším jménům jako Mike Spirit a zaznamenali první větší ohlas, jsme si řekli, že bychom to mohli posunout dál. Lákalo nás hrát popověji. To jsme si otestovali na dvou písničkách a hned třetí byla Zkouším žít, náš zatím nejúspěšnější singl, kam jsme potřebovali zpěváka. Shodou okolností

jsme narazili na Ondru, který od nás bydlí asi dvacet kilometrů, měl zkušenosti mimo jiné ze SuperStar, a celé to do sebe najednou zaklaplo.

Jste jako skladatel páteří kapely, nebo fungujete spíše jako tým?

Co se skládání týče, fungujeme převážně na týmové bázi. Cenu od OSA proto rozhodně vnímáme jako ocenění kapely, a nikoli mě jako jednotlivce. To, že nese moje jméno, je jedna věc, ale nebýt kluků a nejrůznějších společných úprav, naše písničky by nikdy nedostaly takovou podobu, v jaké je znáte. Nemluvě o textech, které jsou výhradně záležitostí Edy s Ondrou.

Jak se váš projekt po autorské stránce vyvíjí a jak se odrazí na chystaném druhém albu?

U nás šlo od začátku o hodně přirozený vývoj, který pořád pokračuje. Vždycky jsme dělali věci tak, jak jsme je cítili, a myslím, že na to, jak jsme všichni velmi odlišní jedinci, a na to, jak dlouho jsme fungovali v omezených možnostech, na konec všechno vyšlo, jak nejlépe mohlo. Na prvním albu bylo

Foto: Ondřej Kudyn

možná trochu cítit, že jsme ho postavili kolem jednotlivých písniček. Když nás třeba bavil nějaký kytarový riff, drželi jsme se ho, sledovali, kam nás dovede, a tak podobně. Díky produkci deska nakonec dostala ucelenější tvář a další nahrávka už, věřím, bude zase o něco dál. Také doufám, že z ní bude znát, že se cítíme svobodnější než dřív. Přece jen uběhly dva roky, doba neskutečně pokročila v zahraničí i u nás a my jsme také ušli nějaký kus cesty.

Jak to myslíte?

Nejde si nevšimnout, jak se současný pop vyvíjí. Ještě před několika lety byl o poznání jednodušší, zatímco dnes je i z těch „složitějších“ písniček mainstream, tak věřím, že i my si podobnou proměnu můžeme dovolit. Vezměte si třeba desku Blurryface. Twenty One Pilots na ní přišli s tolika postupy, které byly v tehdejší době vyhrazené jenom alternativě, a přitom měla tak široký ohlas. Díky nahrávkám, jako je tahle, pop dostal úplně jiný rozměr a zdá se, že

i dramaturgové v rádiích konečně pochopili, že to funguje.

V kapele máte relativně krátce hardcorového bubeníka a mezi váš background patří i grunge. Odráží se to nějak ve vašem soundu, třeba při koncertech?

Naživo používáme hromadu samplů a celkově se snažím, aby naše sety držely pohromadě. Chceme se vyhnout tomu, aby lidé byli překvapení ze změn, kterým se někdy nevyhnete, když se písničky za pochodu předělávají. Dominantních bicích, kytar a vůbec ostrých zvuků máme opravdu hodně, takže naživo zníme jako daleko větší punk v porovnání s tím, jak uhlazeně působí naše deska.

To zní jako ideální materiál pro multizánrové a multigenerační publikum.

Už jsme se s podobnými reakcemi setkali, hlavně od mužských. Ti, když si nás pustí jejich patnáctiletá dcera, si mohou říkat, co to je za teplou

Chceme se vyhnout tomu, aby lidé byli překvapení ze změn, kterým se někdy nevyhnete, když se písničky za pochodu předělávají.

Foto: Petr Klapper

muziku. Pak nás ale slyší naživo a jsou překvapení, že to tak vůbec není. Tím si zachrajujeme reputaci. (smích)

Navíc rapujete, ale přitom v žádných klasických rapových klišé, což může být také výhoda.

To je pravda, máme raději civilnější témata ze života než tradiční rapovou pózu.

Stačili jste zapadnout na české popové scéně a třeba i založit

přátelství s některými z kolegů?

Přátelství se pořád nějaká utváří, zatím především s Mirai, s nimiž jsme odjeli společné turné. Strávili jsme spolu spoustu času nejen při koncertech, ale i mimo ně, což vztahy utužuje s každou další akcí, na které se vidíme. Podobné vazby se ale nebudují často. Hlavně na festivalech je to těžké, všechno od vykládky přes show až po odjezd probíhá tak rychle, že kolikrát sotva s někým prohodíte pár slov typu „čau, tak ať se daří“.

A jak se vám osobně zatím ve světě pop-music líbí?

Zatím je všechno super. Občas trochu bojuji s tím, abych netrpěl syndromem vyhoření a podobnými legracemi jako leckdo v dnešní době. Nejde ale o nic vážného.

Čím to je?

Aby se projekt posouval, musíte pořád pracovat dál a dál, s čímž vždycky přichází určitý tlak. Také cítím zodpovědnost vůči lidem, kteří s námi spolupracují. Vkládají do nás očekávání, která bych nerad zklamal. Snažím se ale podobné myšlenky nepouštět k tělu a dělat dál hudbu, která bude za něco stát. To je pro mě nejdůležitější.

Co vás láká do budoucna?

Zatím jsem naprosto spokojený v tom složení, jaké s kluky máme. Neschází mi ani realizace v jiných projektech, protože občas skládám pro jiné muzikanty. Rád bych si ale časem dopřál nějakou menší odbočku. Možností je spousta, třeba u filmu nebo divadla. S tím už mám vlastní zkušenosti. Když mi bylo asi dvacet, složil jsem hudbu k divadelnímu představení Hrátky s čertem. O kvalitě hry bych radši nemluvil, byla to hrozná věc, ale jinak zajímavá zkušenost. V tomhle směru se docela potkáváme s Ondrou. Ten pro změnu ve Velmezu dělal muzikálové divadlo a k muzikálům má obecně hodně blízko na to, že se jinak profiluje jako velký rocker. My jsme vůbec taková podivně nesourodá parta, a přitom nám to dohromady neuvěřitelně funguje. Až je to občas k neuvěření. Kdo ví, možná je to právě tím.

Jaký koncert jste si během léta nejvíce užili?

V létě jsme si užili hromadu koncertů, jak malých, tak i velkých, jako Vysočina fest nebo Benátská. A ta hromada je celkem velká, protože když jsme se dívali do kalendáře, tak první (a jediný) volný víkend od dubna byl v srpnu, kde jsme si předem naplánovali dovolenou, abychom trochu zrelaxovali. Kdyby mi tohle někdo řekl před třemi lety, nevěřil bych ani náhodou. ☒